

DONES

NENA MIRANT EL CEL

Dius adéu a la lluna quan s'enfila
pels teulats de la ciutat que comença
a adormir-se.

No sé perquè t'agrada tant mirar el cel
al capvespre quan tot es va enfosquint
i el blau es dilueix en mil colors
que es perden dolçament en la nit fosca.
I rius i et sents feliç de veure estrelles
petites, llunyanes fent pampalluga.
Estires les mans i no les abastes,
i t'entristeixes un xic fent cara
de resignació; potser has comprès
que si les assolissis no serien
pas tan boniques a les teves mans.

NOVEMBRE

Enmig d'un cel serè de tardor calma,
els raigs de sol s'irisen escolant-se
entre el fullatge esgrogueït,
escalfant amb dolcesa el bell redós
amb el terra encatifat per l'or
de fulles que cauen lentament
al compàs del vent que bufa suau
a mig novembre.

T'endinses al bosc del teu somni,
contemplant embadalida la mescla
de colors que conformen la bellesa
de l'indret esplendorós.

Asseguda a terra alces la mirada
al blau més profund i veus núvols blancs,
molt blancs, com s'esllavissen damunt
dels plàtans solemnes, daurats,
mentre endevines amb el pensament
quines formes dibuixen cel enllà.

I un fort desig t'emmena cap a casa
amb ganes de plasmar damunt el paper blanc
imatges que un instant la teva ment d'infant
t'ha fet imaginar.

MARIA

Què miren els teus ulls, Maria?
Una espurna brillant com un estel
ha aflat en la nit com la claror
d'un somni que es va fent de mica en mica.
Mira enfora, Maria, que la lluna de plata
escolta el teu prec i et mira un xic trista
perquè la teva rialla no és fresca
com en els dies d'infantesa,
Els anys s'escolen de pressa, ho veuràs,
i les fulles se'n van cada tardor
per retornar en primavera.
Encara el goig perdura damunt la teva pell
suau i tendra per tanta juvenesa,
i vindran dies càlids per escalfar-te el cos
que tremola glaçat enmig de la foscor
absoluta, il·luminada només
pel tímid estel que fa pampalluga
amb pena de veure't plorar.

NOIA

Asseguda a un banc del passeig,
ulls plorosos, mirada trista,
sola, abstreta en el teu món,
no t'importen les mirades que
s'aturen damunt teu.
Un amor traït, la pèrdua d'algú estimat?
Tant se val el motiu,
el plor t'allibera del dolor
que fibla per dins.
Només tu saps què hi ha al cor,
només tu i potser el vianant que en veure't
sent un esquinçament dins seu
com si es fes còmplice de la teva tristesa,
algú que passa, et mira, i impotent
segueix el seu camí.

CAPTAIRE

Per què aquest somriure de mel
si la vida inclement
t'ha donat sotrats ingrats?
Pidoles dolçament a cares apressades
que ni tan sols escolten el teu prec.
I entres a l'església,
Quina pregària deu ser la teva
humil fidel que res no tens?
Quin destí indigne malbaratà el teu somni?
La maltempsada de la vida
no ha aconseguit, malgrat tot,
robar-te el tresor més preuat:
el teu somriure clar, bondadós,
infinítament humà.

SEIXANTA ANYS

Lliure com l'ocell que vola,
sense entrebancs pertorbant cap camí.
Els amors ja no fiblen,
amor lliure a la vida.
Seixanta anys viscuts amb afany,
peu àgil, mirada clara.
Enrere queda el llast
que empresonava
i ara el vent de la vida afavoreix
el teu pas per on vols anar,
segura de tu mateixa
sabent que arribaràs
al lloc que vols arribar.

MAR DE TARDOR

Crits de gavines, barques i cel blau...
Per què et preocupen tantes coses,
si al cap i a la fi aquesta bellesa
et commou i et treu el neguit del cor?
Si sabessis com és de plaent
veure aquest cel de novembre
d'un blau intens que enlluerna
amb l'aigua que balanceja suau
pel ventitjol de mitja tarda.
Si recordessis tots els indrets
on has estat feliç,
no et seria difícil tenir el cor ample
i els ulls brillants, il·luminats per l'estel
que hi ha al fons de la teva mirada.